

NORWEGIAN A1 – STANDARD LEVEL – PAPER 1
NORVEGIEN A1 – NIVEAU MOYEN – ÉPREUVE 1
NORUEGO A1 – NIVEL MEDIO – PRUEBA 1

Thursday 17 May 2001 (afternoon)
Jeudi 17 mai 2001 (après-midi)
Jueves 17 de mayo de 2001 (tarde)

1 hour 30 minutes / 1 heure 30 minutes / 1 hora 30 minutos

INSTRUCTIONS TO CANDIDATES

- The Bokmål version is followed by the Nynorsk version.
- Do not open this examination paper until instructed to do so.
- Choose either the Bokmål version or the Nynorsk version.
- Write a commentary on one passage only. It is not compulsory for you to respond directly to the guiding questions provided. However, you may use them if you wish.

INSTRUCTIONS DESTINÉES AUX CANDIDATS

- La version en Bokmål est suivie de la version en Nynorsk.
- Ne pas ouvrir cette épreuve avant d'y être autorisé.
- Choisir ou la version en Bokmål ou la version en Nynorsk.
- Rédiger un commentaire sur un seul des passages. Le commentaire ne doit pas nécessairement répondre aux questions d'orientation fournies. Vous pouvez toutefois les utiliser si vous le désirez.

INSTRUCCIONES PARA LOS ALUMNOS

- La versión en Bokmål es seguida por la versión en Nynorsk.
- No abra esta prueba hasta que se lo autoricen.
- Elija la versión en Bokmål o la versión en Nynorsk.
- Escriba un comentario sobre un solo fragmento. No es obligatorio responder directamente a las preguntas que se ofrecen a modo de guía. Sin embargo, puede usarlas si lo desea.

NORWEGIAN A1 – BOKMÅL VERSION
NORVEGIEN A1 – VERSION EN BOKMÅL
NORUEGO A1 – VERSIÓN EN BOKMÅL

Skriv en kommentar til EN av de følgende tekstene:

1. (a)

- Du skriver også? sa hun.
- Jeg satt akkurat og skrev et brev, sa han.
- Åh? sa hun overrasket. - Kanskje jeg forstyrrer?
- På ingen måte, sa han. - Jeg håpet du skulle komme. Jeg skrev til og med i brevet at
- 5 jeg håpet du skulle komme. Og så kom du.
- Skrev du om meg?
- Han nølte.
- Ja, sa han. - Var det uforskammet av meg?
- Nei.
- 10 - Det var godt.
- Hvem skriver du til? sa hun.
- Bare til mennesker jeg ikke kjenner, sa han.
- Åh? sa hun. - Så underlig.
- [...]
- 15 - Det gjør meg godt, sa han.
- Treffer du dem noen gang?
- Ikke det jeg vet. Jeg kjenner dem jo ikke.
- Nei, sa hun. - Nei, det er jo sant.
- Når jeg skriver til dem, sa han, er det nesten som om jeg blir litt kjent med dem,
- 20 akkurat som jeg føler jeg har blitt bedre kjent med deg bare av å se deg i gårdsrommet.
- Og av å skrive brev til dem om deg.
- Hva har du skrevet om meg da?
- Han så ned, han svarte henne ikke. Hun lente seg tilbake og tok et dypt drag av sigaretten.
- 25 - Ikke noe ufordelaktig, håper jeg? sa hun.
- Nei, sa han. - Bare... ja ...
- Jeg kjenner nesten ingen, sa hun.
- Men nå kjenner jo vi hverandre, sa han.
- Ja, sa hun stille. - Nå kjenner jo vi hverandre.
- 30 [...]
- Er det derfor du ikke har skrevet til meg? sa hun. - Fordi du følte at du kjente meg?
- Nei, smilte han. - Jeg våget det simpelthen ikke.
- Hun smilte. - Øynene hennes var ikke så triste når hun smilte, sa han.
- De ble sittende på denne måten i mange timer. Hun røykte flere sigaretter, han satte
- 35 over en ny kjele. De hadde mye å snakke om. De snakket om litteratur og andre ting som betydde noe for dem. Waldemar Brun hadde en følelse av at det var den mest betydningsfulle samtalen han hadde hatt med andre enn seg selv på mange år. Og da det ble stille mellom dem, ble det stille på en annen måte. Det var ikke lenger stille slik det pleide å være stille i leiligheten hans. Nå var de to om å være stille, og det
- 40 kjentes av en eller annen grunn bedre.
- Han hadde håpet at hun ikke skulle gå, men hun måtte det, sa hun. Hun hadde gutten sin å tenke på, og Waldemar Brun hadde vel også sitt å gjøre.
- Han fulgte henne ut i gangen. Mens hun tok på seg skoene, fant han fram jakken

- 45 hennes. Da han trakk den på henne, kjente han et øyeblikk de myke armene hennes mot hendene sine. Så åpnet hun døren og gikk utenfor.
[...]
Så gikk hun. Hun hadde en bok i hånden.
- I morgen da, sa han etter henne.
Hun snudde seg.
- 50 - Ja, sa hun. - I morgen.
Hun gikk ned trappene. Han ble stående en stund og lytte til stegene. Så lukket han døren. Han gikk inn i stuen og stilte seg opp ved vinduet. Hun gikk med lette skritt over plassen, som om hun hadde fått en ny gange, en lettere måte å bevege seg på. Da hun kom til tørkestativet, vendte hun seg og så opp mot ham. Hun løftet armen og vinket.
- 55 Da Waldemar Brun hadde skrevet brevet ferdig, var det blitt mørkt ute. Han kjente seg skuffet. Kanskje kom han aldri til å finne ut hvordan det ville ha vært. Han gikk til vinduet igjen. Det var ingen der ute nå. Stuebordet sto der nakent, som før. Han gikk ut på kjøkkenet. På kjøkkenbenken sto kaffekjelen full av grut. Han mente å kjenne røyklukt, men han var ikke sikker. Det var ingen spor etter henne.
- 60 Han gikk inn i stuen igjen og leste brevet han hadde skrevet. Ordene pustet et merkelig vemod inn i ham. Da han hadde lest brevet ferdig, la han det i ovnen og tente på. Han hadde tatt feil, tenkte han skuffet. Det lot seg ikke gjøre å skrive henne hit.

Et utdrag fra *Som dagene går* av Sigmund Jensen (fra *Motvilje, Noveller* 1998)

- Hvilke inntrykk danner du deg av Waldemar Bruns personlighet, og hvordan reagerer du på ham som person?
- Beskriv forholdet mellom Waldemar og andre mennesker. Hvordan blir dette forholdet presentert?
- Hva slags stemning skaper forfatteren i utdraget, og hvordan skaper han denne stemningen?

1. (b)

Vår eneste himmel

Blå er vår eneste himmel
grønn er vår eneste jord.
Her er vår eneste fremtid
nå setter vi våre spor.

5 Vi som har kunnskap og viten
om forfedres uforstand:
De hugget ned skogen med jernøks
og matjord ble skylt vekk med vind og vann.
10 Det ga kortsiktig vinning
mens sporene står.
Og arven er vår!

Vi som har kunnskap og viten
og farligere redskap enn dem -
vi handler med samme uforstand.
15 Vi vil ikke vite at vinning kan
gi tap som slekter må leve med.
Vi skapte oss velstand
og lar den forgiftes av egen suksess.

Vi vil ikke se
20 at en enda rikere rikdom
gjør jorden fattig og arm.
Vi vil ikke høre
at fremtiden gråter
gjennom øyeblikkets larm.

25 Vi låner og kjøper og selger
på tyvenes markeds plass.
Vi raner oss selv og menneskenes hjem.
Det fins ingen reklame for dét:
Et hav - et fjell - et tre.

30 Men ørkenen ruller nærmere nå
og tvinger oss til å forstå:
Det haster, det haster
det dør en dag hver eneste natt
og i morgen er retten satt.

35 Vi er skyldige alle
ingen går fri.
Hvilken arv gir vi?

40 Blå er vår eneste himmel
 grønn er vår eneste jord.
 Her er vår eneste fremtid
 nå setter vi våre spor.

Fra: *Miljønytt nr. 3*, (1987) av Sidsel Mørck

- Presenter det du anser for å være hovedtemaet i dette diktet. Hvordan får dikteren fram dette temaet?
 - Beskriv oppbyggingen av diktet. Hva oppnår dikteren ved valg av ord og stil?
 - Hvilken respons og hvilke personlige tanker vekker dette diktet i *deg*?
-

NORWEGIAN A1 – NYNORSK VERSION
NORVEGIEN A1 – VERSION EN NYNORSK
NORUEGO A1 – VERSIÓN EN NYNORSK

Skriv ein kommentar til EIN av dei følgjande tekstane:

1. (a)

- Du skriver også? sa hun.
- Jeg satt akkurat og skrev et brev, sa han.
- Åh? sa hun overrasket. - Kanskje jeg forstyrrer?
- På ingen måte, sa han. - Jeg håpet du skulle komme. Jeg skrev til og med i brevet at
- 5 jeg håpet du skulle komme. Og så kom du.
- Skrev du om meg?
- Han nølte.
- Ja, sa han. - Var det uforskammet av meg?
- Nei.
- 10 - Det var godt.
- Hvem skriver du til? sa hun.
- Bare til mennesker jeg ikke kjenner, sa han.
- Åh? sa hun. - Så underlig.
- [...]
- 15 - Det gjør meg godt, sa han.
- Treffer du dem noen gang?
- Ikke det jeg vet. Jeg kjenner dem jo ikke.
- Nei, sa hun. - Nei, det er jo sant.
- Når jeg skriver til dem, sa han, er det nesten som om jeg blir litt kjent med dem,
- 20 akkurat som jeg føler jeg har blitt bedre kjent med deg bare av å se deg i gårdsrommet.
- Og av å skrive brev til dem om deg.
- Hva har du skrevet om meg da?
- Han så ned, han svarte henne ikke. Hun lente seg tilbake og tok et dypt drag av sigaretten.
- 25 - Ikke noe ufordelaktig, håper jeg? sa hun.
- Nei, sa han. - Bare... ja ...
- Jeg kjenner nesten ingen, sa hun.
- Men nå kjenner jo vi hverandre, sa han.
- Ja, sa hun stille. - Nå kjenner jo vi hverandre.
- 30 [...]
- Er det derfor du ikke har skrevet til meg? sa hun. - Fordi du følte at du kjente meg?
- Nei, smilte han. - Jeg våget det simpelthen ikke.
- Hun smilte. - Øynene hennes var ikke så triste når hun smilte, sa han.
- De ble sittende på denne måten i mange timer. Hun røykte flere sigaretter, han satte
- 35 over en ny kjele. De hadde mye å snakke om. De snakket om litteratur og andre ting som betydde noe for dem. Waldemar Brun hadde en følelse av at det var den mest betydningsfulle samtalen han hadde hatt med andre enn seg selv på mange år. Og da det ble stille mellom dem, ble det stille på en annen måte. Det var ikke lenger stille slik det pleide å være stille i leiligheten hans. Nå var de to om å være stille, og det
- 40 kjentes av en eller annen grunn bedre.
- Han hadde håpet at hun ikke skulle gå, men hun måtte det, sa hun. Hun hadde gutten sin å tenke på, og Waldemar Brun hadde vel også sitt å gjøre.

- Han fulgte henne ut i gangen. Mens hun tok på seg skoene, fant han fram jakken hennes. Da han trakk den på henne, kjente han et øyeblikk de myke armene hennes mot hendene sine. Så åpnet hun døren og gikk utenfor.
- 45 [...]

Så gikk hun. Hun hadde en bok i hånden.

- I morgen da, sa han etter henne.

Hun snudde seg.
- 50 - Ja, sa hun. - I morgen.

Hun gikk ned trappene. Han ble stående en stund og lytte til stegene. Så lukket han døren. Han gikk inn i stuen og stilte seg opp ved vinduet. Hun gikk med lette skritt over plassen, som om hun hadde fått en ny gange, en lettere måte å bevege seg på. Da hun kom til tørkestativet, vendte hun seg og så opp mot ham. Hun løftet armen og
- 55 vinket.

Da Waldemar Brun hadde skrevet brevet ferdig, var det blitt mørkt ute. Han kjente seg skuffet. Kanskje kom han aldri til å finne ut hvordan det ville ha vært. Han gikk til vinduet igjen. Det var ingen der ute nå. Stuebordet sto der nakent, som før. Han gikk ut på kjøkkenet. På kjøkkenbenken sto kaffekjelen full av grut. Han mente å kjenne
- 60 røyklukt, men han var ikke sikker. Det var ingen spor etter henne.

Han gikk inn i stuen igjen og leste brevet han hadde skrevet. Ordene pustet et merkelig vemod inn i ham. Da han hadde lest brevet ferdig, la han det i ovnen og tente på. Han hadde tatt feil, tenkte han skuffet. Det lot seg ikke gjøre å skrive henne hit.

Eit utdrag frå *Som dagene går* av Sigmund Jensen (frå *Motvilje, Noveller* 1998)

- Kva for inntrykk dannar du deg av personlegdomen til Waldemar Brun, og korleis reagerer du på han som person?
- Skildre forholdet mellom Waldemar og andre menneske. Korleis vert dette forholdet presentert?
- Kva slag stemning skapar forfattaren i utdraget, og korleis skapar han denne stemninga?

1. (b)

Vår eneste himmel

Blå er vår eneste himmel
grønn er vår eneste jord.
Her er vår eneste fremtid
nå setter vi våre spor.

- 5 Vi som har kunnskap og viten
om forfedres uforstand:
De hugget ned skogen med jernøks
og matjord ble skylt vekk med vind og vann.
Det ga kortsiktig vinning
10 mens sporene står.
Og arven er vår!

- Vi som har kunnskap og viten
og farligere redskap enn dem -
vi handler med samme uforstand.
15 Vi vil ikke vite at vinning kan
gi tap som slekter må leve med.
Vi skapte oss velstand
og lar den forgiftes av egen suksess.

- Vi vil ikke se
20 at en enda rikere rikdom
gjør jorden fattig og arm.
Vi vil ikke høre
at fremtiden gråter
gjennom øyeblikkets larm.

- 25 Vi låner og kjøper og selger
på tyvenes markeds plass.
Vi raner oss selv og menneskenes hjem.
Det fins ingen reklame for dét:
Et hav - et fjell - et tre.

- 30 Men ørkenen ruller nærmere nå
og tvinger oss til å forstå:
Det haster, det haster
det dør en dag hver eneste natt
og i morgen er retten satt.

- 35 Vi er skyldige alle
ingen går fri.
Hvilken arv gir vi?

40 Blå er vår eneste himmel
 grønn er vår eneste jord.
 Her er vår eneste fremtid
 nå setter vi våre spor.

Frå: *Miljønytt nr. 3*, (1987) av Sidsel Mørck

- Presenter det du held for å vere hovudtemaet i dette diktet. Korleis får diktaren fram dette temaet?
 - Gjer greie for oppbygginga av diktet. Kva oppnår diktaren ved val av ord og stil?
 - Kva for ein respons og kva for nokre personlege tankar vekkjer dette diktet i *deg*?
-